

Sygn. akt II Ka 480/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Zawiślak SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Siedlcach Krzysztofa Czyżewskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r.

sprawy **A. Ż., J. S. (1) i R. W.**

oskarżonych z art.56 ust.3 w zb. z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i osobiście przez oskarżonego A. Ż.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 4 maja 2016 r. sygn. akt II K 337/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. W. w ten sposób, że wymierzoną mu łączną karę pozbawienia wolności obniża do lat 6 (sześć);

II. w pozostałej zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego R. W., A. Ż. i J. S. (1) wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem częściowej opłaty od oskarżonych A. Ż. i J. S. (1) kwoty odpowiednio 600 i 400 zł, zaś od R. W. 2000 zł opłaty, w przy czym w przypadku tego ostatniego oskarżonego za obie instancje, zwalnia natomiast oskarżonych od ponoszenia opłaty w pozostałej części i wydatków postępowania odwoławczego stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 480/16

UZASADNIENIE

A. Ż. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 16 lutego 2015r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył we wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że po uprzednim ustaleniu z J. S. (1) daty i miejsca odbioru narkotyków, w garażu przy ul. (...) w S. przekazał wraz z R. W. - J. S. (1) paczkę z narkotykami składającą się ze znacznej ilości

substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1004,25 g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 sztuk czarnorynkowych porcji handlowych, to jest substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 g, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 sztuk czarnorynkowych porcji handlowych, to jest środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, z zamiarem dalszego wprowadzania ich do obrotu, posiadając tym samym, w czasie i miejscu jak wyżej, znaczną ilość opisanych środków odurzających i substancji psychotropowych,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w bliżej nieustalonym okresie do dnia 16 lutego 2015r. w S. w zajmowanym przez siebie garażu przy ul. (...) posiadał znaczną ilość środków odurzających grupy I-N i IV-N w postaci 1,31 grama ziela konopi innych niż włókniste, stanowiących od 1 do 4 czarnorynkowych porcji handlowych oraz substancji psychotropowych grupy II-P w postaci 6279 grama amfetaminy, stanowiących od 52325 do 78487 czarnorynkowych porcji handlowych, to jest znaczną ilość substancji psychotropowych,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w bliżej nieustalonym okresie do dnia 16 lutego 2015r. w S. w zajmowanym przez siebie garażu przy ul. (...) bez zezwolenia wymaganego przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576) posiadał niżej opisane jednostki broni i amunicji:

- karabinek automatyczny typu (...), kal. 7,62 mm w wersji (...)” produkcji czechosłowackiej wraz z dwoma magazynkami łukowymi, kompletnymi i sprawnymi, mogącymi współpracować z tą bronią,
- rewolwer typu (...) mod. (...)kal. 38 Special, produkcji brazylijskiej;
- pistolet samopowtarzalny typu (...) kal. 6,35 mm, numer (...) produkcji francuskiej;
- 100 nabojów pośrednich kal. 7,62x39 mm produkcji węgierskiej;
- 20 nabojów pośrednich kal. 7,62x39 mm produkcji węgierskiej;
- 60 nabojów kal. 7,62x39 mm produkcji węgierskiej;
- 6 pistoletowych nabojów kal. 6,35x15,5 mm SR produkcji czechosłowackiej;
- Rewolwer „(...)” kal. 6 mm F. o numerze (...) - (...) produkcji tureckiej,

- to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 kk

IV. w bliżej nieustalonym okresie do dnia 16 lutego 2015 r. w S. woj. (...) przechowywał 26,58 kg tytoniu ciętego do palenia, bez uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, stanowiącego przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 kks, nie dopełniając w ten sposób określonego przepisami ustawy o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752) obowiązku uiszczenia należnego podatku akcyzowego, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności akcyzowych w kwocie 19 856 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 65 § 1 i 3 kks

J. S. (1) oskarżony był o to, że:

V. w dniu 16 lutego 2015r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył we wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że po przyjeździe z C. udał się do garażu wynajmowanego przez A. Ż. przy ul. (...) w S. i odebrał tam od A. Ż. i R. W. paczkę z narkotykami składającą się ze znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1004,25 g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 czarnorynkowych porcji handlowych, to jest substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 g, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 czarnorynkowych porcji handlowych, to jest środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, z zamiarem dalszego wprowadzania ich do obrotu, posiadając tym samym, w czasie i miejscu jak wyżej, znaczną ilość opisanych środków odurzających i substancji psychotropowych, po czym przekazał te środki odurzające i substancje psychotropowe J. S. (2), kierującej samochodem m-ki A. (...) nr rej. (...) - w celu przewiezienia ich w nieustalone miejsce,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk

R. W. oskarżony był o to, że:

VI. w dniu 16 lutego 2015 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że udał się do garażu przy ul. (...) w S. użytkowanego przez A. Ż., gdzie wraz z A. Ż. przekazał J. S. (1) paczkę z narkotykami składającą się ze znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1004,25 g co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 czarnorynkowych porcji handlowych tej substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 grama, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 czarnorynkowych porcji handlowych tego środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, z zamiarem dalszego wprowadzenia tych środków i substancji do obrotu, posiadając tym samym, w czasie i miejscu jak wyżej, znaczną ilość wskazanych środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat po odbyciu kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 września 2010 r. sygn. II K 80/09 oraz Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 sierpnia 2011 r. sygn. II AKa 119/11 za przestępstwo podobne z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

- to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VII. w dniu 16 lutego 2015 r. w S. woj. (...) posiadał bez wymaganego przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji zezwolenia nabój pistoletowy kal. 9 mm P.A. z osadzonym w łusce gumowym pociskiem nieustalonego producenta,

- to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 kk

J. S. (2) oskarżona była o to, że:

VIII. w dniu 16 lutego 2015 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w zamiarze aby osoby te wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczyły w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, udzieliła im pomocy do tego czynu, dostarczając środka

przewozu, w ten sposób, że po ustaleniu z J. S. (1) udała się samochodem marki A. (...) nr rej. (...), z C. w umówione miejsce do S., a następnie przyjechała do tego auta paczkę z narkotykami składającą się ze znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1004,25 g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 czarnorynkowych porcji handlowych, substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz przyjechała w ten sam sposób znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 grama, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 czarnorynkowych porcji handlowych, środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, odbierając opisane środki odurzające i substancje psychotropowe w celu przewiezienia ich w nieustalone miejsce,

- to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 4 maja 2016r. orzekł:

I. oskarżonego **A. Ż.:**

1. w granicach zarzutu z **p. I** aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2015r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że po uprzednim ustaleniu z J. S. (1) daty i miejsca odbioru narkotyków, w garażu przy ul. (...) w S. przekazał wraz z R. W. J. S. (1) narkotyki w postaci znacznej ilości substancji psychotropowej - amfetaminy o wadze 1004,25 g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 sztuk czarnorynkowych porcji handlowych, to jest substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz znacznej ilości środka odurzającego - ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 g, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 sztuk czarnorynkowych porcji handlowych, to jest środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 70 złotych;

2. w granicach zarzutu z **p. II** aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie do dnia 16 lutego 2015r. w S. w zajmowanym przez siebie garażu przy ul. (...) posiadał środki odurzające grupy I-N i IV-N w postaci 1,31 grama ziela konopi innych niż włókniste, stanowiących od 1 do 4 czarnorynkowych porcji handlowych oraz substancję psychotropową grupy II-P w postaci 6279 grama amfetaminy, stanowiącą od 52325 do 78487 czarnorynkowych porcji handlowych, to jest łącznie znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

3. w granicach zarzutu z **p. III** aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie do dnia 16 lutego 2015r. w S. w zajmowanym przez siebie garażu przy ul. (...) bez zezwolenia wymaganego przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji posiadał następujące jednostki broni i amunicji: karabinek automatyczny typu (...), kal. 7,62 mm w wersji „(...)” produkcji czechosłowackiej - stanowiący broń szczególnie niebezpieczną, rewolwer typu (...) mod. 85 (...) kal. 38 Special, produkcji brazylijskiej; pistolet samopowtarzalny typu (...) kal. 6,35 mm, numer (...) produkcji francuskiej; 120 nabojów pośrednich kal. 7,62x39 mm produkcji węgierskiej; 60 nabojów kal. 7,62x39 mm produkcji węgierskiej; 6 pistoletowych nabojów kal. 6,35x15,5 mm SR produkcji czechosłowackiej, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności;

4. uznał za winnego zarzucanego mu w **p. IV** aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 1 i 3 kks i za czyn ten na podstawie art. 65 § 3 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 70 złotych;
5. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył A. Ż. łączną karę 8 lat pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks orzeczone kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę grzywny 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 70 złotych;
7. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.420 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 7.744zł tytułem zwrotu wydatków postępowania.

II. oskarżonego **J. S. (1)** w granicach zarzutu z **p. V** aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2015r. w S. woj. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że po przyjeździe z C. udał się do garażu wynajmowanego przez A. Ż. przy ul. (...) w S. i odebrał tam od A. Ż. i R. W. paczkę z narkotykami składającą się ze znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1004,25 g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 czarnorynkowych porcji handlowych, to jest substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 g, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 czarnorynkowych porcji handlowych, to jest środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, po czym przekazał te środki odurzające i substancje psychotropowe J. S. (2), kierującej samochodem m-ki A. (...) nr rej. (...) - w celu przewiezienia ich w nieustalone miejsce, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.400 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 171 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania.

III. oskarżonego **R. W.:**

1. w granicach zarzutu z **p. VI** aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2015 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że udał się do garażu przy ul. (...) w S. użytkowanego przez A. Ż., gdzie wraz z A. Ż. przekazał J. S. (1) narkotyki w postaci znacznej ilości substancji psychotropowej - amfetaminy o wadze 1004,25g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 czarnorynkowych porcji handlowych tej substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P, oraz znacznej ilości środka odurzającego - ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 grama, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 czarnorynkowych porcji handlowych tego środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat po odbyciu kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 września 2010 r. sygn. II K 80/09 oraz Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 sierpnia 2011 r. sygn. II AKa 119/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 70 złotych;

2. uznał za winnego zarzucanego mu w **p. VII** aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu R. W. łączną karę 6 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności;

4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.000 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 3.064 złote tytułem zwrotu wydatków postępowania.

IV. oskarżoną **J. S. (2)** w granicach zarzutu z **p. VIII** aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w dniu 16 lutego 2015 r. w S. woj. (...) w zamiarze aby inna osoba, to jest J. S. (1) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczyła w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, udzieliła mu pomocy do tego czynu, dostarczając środka przewozu, w ten sposób, że po ustaleniu z J. S. (1) udała się samochodem marki A. (...) nr rej. (...) z C. w umówione miejsce do S., a następnie przyjechała do tego auta paczkę z narkotykami składającą się ze znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 1004,25 g, co pozwalało na wytworzenie od 8368 do 12553 czarnorynkowych porcji handlowych, substancji zaliczanej zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do substancji psychotropowych grupy II-P oraz przyjechała w ten sam sposób znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 711,58 grama, co pozwalało na wytworzenie od 711 do 2372 czarnorynkowych porcji handlowych, środka zaliczanego zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005r. do środków odurzających grup I-N i IV-N, odbierając opisane środki odurzające i substancje psychotropowe w celu przewiezienia ich w nieustalone miejsce, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych; na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego (Dz.U.1997.88.553) w zw. z art. 4 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego (Dz.U.1997.88.553) w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby; na podstawie art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego (Dz.U.1997.88.553) w zw. z art. 4 § 1 kk oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego; zwolnił oskarżoną z kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych A. Ż., J. S. (1) i R. W. oraz osobiście oskarżony A. Ż..

Wyrok w stosunku do J. S. (2) uprawomocnił się w I instancji.

Obrońca oskarżonych A. Ż. i J. S. (1) wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj.

- art. 4, 7 i 424 § 1 pkt 1 kpk przez dokonania sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności w:
- bezzasadnej dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonych A. Ż. i J. S. (1) złożonych na etapie postępowania sądowego, tak co do kwestii związanych bezpośrednio z zarzutami, jak też świadomością A. Ż., co do tego co znajdowało się u niego w garażu, zaś co do oskarżonego J. S. (1), co do tego, co było przedmiotem zaboru przez niego osobom o narodowości ukraińskiej,
- kompletnie dowolnej ocenie wyjaśnień współoskarżonej J. S. (2) i obdarzenie ich pełną wiarą, zaś w konsekwencji uznanie wbrew tym dowodom, że zdarzenia miały inny przebieg niż relacjonują je oskarżeni A. Ż. i J. S. (1) – z fragmentów wyjaśnień oskarżonej, które w istocie stanowią wyłącznie jej domysły, a nie wiedzę wyprowadzono

szereg wniosków dalece niekorzystnych tak dla J. S. (1), jak i A. Ż.. Dobitnym tego przykładem jest argumentacja zawarta na k. 11:”... poszlaką wskazującą na to ... są wyjaśnienia J. S. (2)...”;

- w zastąpieniu ustaleń, które mogły być wywiedzione z istniejących dowodów - przypuszczeniami sądu, sugestiami, co do prezentacji przez oskarżonych odpowiedniej do ich sytuacji procesowej wersji;
- zastąpienie przez Sąd dowodów wyłącznie spekulacjami intelektualnymi, które nie mogą stanowić samoistnej podstawy uznania winy i w konsekwencji skazania;
- art. 5 § 1 i 2 kpk przez uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych zaś pominięcie elementów eskulpujących, że w kontekście § 2 art. 5 kpk interpretacja dowodów dokonana została mimo nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obu oskarżonych. Wbrew zasadzie in dubio pro reo Sąd uznał, że okoliczności sprawy zostały wyjaśnione i nie budzą wątpliwości. Zdaniem obrony pomimo przeprowadzenia dowodów pozostają w dalszym ciągu okoliczności nie wyjaśnione;

2. błąd z ustaleniami faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na wadliwym ustaleniu, iż poszczególne działania oskarżonych A. Ż. i J. S. (1) wyczerpały dyspozycje przypisanych im artykułów w sytuacji, kiedy brak jest jednoznacznych i nie budzących wątpliwości dowodów potwierdzających, iż działanie oskarżonych wyglądało tak, jak to przedstawiono w ramach „koncepcji” stanu faktycznego.

Podnosząc te zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonych J. S. (1) i A. Ż. od dokonania zarzuconych im (i po modyfikacji przypisanych im) czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej obrońca podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec A. Ż. i J. S. (1) kar przez orzeczenie dalece surowych jednostkowych kar i w konsekwencji łącznych kar pozbawienia wolności w ich rozmiarze zbliżonym do kumulacji kar jednostkowych, czego wydaje się nie uzasadniają dyrektywy przewidziane treścią art. 53 kk, a w szczególności ocena zachowania oskarżonych po popełnieniu przestępstw.

Podnosząc tak sformułowany zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wydatne złagodzenie wobec oskarżonych orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Obronca oskarżonego R. W. wyrokowi zarzucił:

A. w zakresie czynu 1 sentencji orzeczenia w granicach pkt VI aktu oskarżenia:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk przez błędną, jednostronną, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, ocenę zebranego materiału dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezkrytycznym oparciu rozstrzygnięcia na dowodzie w postaci odcisków linii papilarnych oskarżonego na paczce z marihuaną bez uwzględnienia logicznych i spójnych wyjaśnień R. W. i korespondujących z nimi wyjaśnień A. Ż., J. S. (1), zeznań świadków L. B., G. C., K. S., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego wniosku, że oskarżony R. W. wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych - amfetaminy oraz znaczną ilość środka odurzającego - ziela konopi innych niż włókniste i dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy,
- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk przez błędną jednostronną, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego ocenę dowodu w postaci odbitek linii papilarnych oskarżonego R. W. z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do

błędnego wniosku, iż oskarżony nie tylko trzymał pakiet na którym zabezpieczono jego odciski linii papilarnych, ale też go pakował,

- art. 5 § 2 kpk poprzez zaniechanie interpretowania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, zaistniałych na tle tego, iż wskazane dowody w postaci śladów linii papilarnych, jako jedyny i odosobniony dowód oskarżenia, mogły zostać pozostawione w sposób opisany przez oskarżonego podczas jego licznej bytności w pomieszczeniach garażowych A. Ż.,
- art. 7 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy na skutek zaniechania i oddalenia dowodu w postaci zeznań świadka S. K. na okoliczność jakich przedmiotów w garażu należącym do A. Ż. dotyczył R. W., co uniemożliwiło możliwość weryfikacji wyjaśnień R. W., w kontekście tego, iż mógł dotyczyć folii i innych przedmiotów w trakcie poszukiwań prostownika i innych przedmiotów,
- art. 7 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy na skutek zaniechania przesłuchania K. S. na okoliczność tego, że w trakcie przyjazdu pod garaż należący do A. Ż. R. W. mówił mu, że spostrzegł funkcjonariuszy Policji,

2. rażąco niewspółmierność kary a w konsekwencji kary łącznej, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu surowej kary sześciu lat pozbawienia wolności, wbrew zasadzie humanitaryzmu i dyrektywom sądowego wymiaru kary, odnoszącym się do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, materialnych warunków osobistych sprawcy w chwili popełnienia zarzuconych mu czynów, z dowolnym i błędnym przyjęciem okoliczności obciążających z pominięciem okoliczności łagodzących w szczególności związanych z prowadzeniem przez oskarżonego w ostatnich latach ustabilizowanego trybu życia,

B. w zakresie czynu 2 sentencji orzeczenia w granicach pkt VII aktu oskarżenia:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na mylnym przyjęciu, iż czyn polegający na posiadaniu jednej sztuki naboju pistoletowego z osadzonym w łusce gumowym pociskiem, stanowi przestępstwo z art. 263 § 2 kk, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, tego czynu, winna prowadzić do wniosku, iż nie stanowi on przestępstwa albowiem jego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Podnosząc ten zarzut, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk obrońca oskarżonego R. W. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu z pkt 1 sentencji orzeczenia oraz umorzenie postępowania w trybie art. 17 § 1 pkt 3 kpk z pkt 2 sentencji orzeczenia, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o wymierzenie kar w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji.

Oskarżony A. Ż. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego:

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia – art. 4, 7 i 424 § 1 pkt 1 kpk, przez dokonania sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych,
- nie przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy oskarżonym, a J. S. (1) na etapie prokuratorskim,
- blokowanie przez prokuraturę przesłuchania D. S., a przed Sądem odrzucenie zeznania,
- brak konfrontacji z J. S. (2),
- prokurator rejonowy postawił inne zarzuty, a przejęte przez prokuratora okręgowego i zarzuty się zmieniły,
- po pierwszym badaniu palce nikomu nie wyszły, a po drugim badaniu wyszły W.,

- odrzucenie wniosków słusznie uzasadnionych złożonych przez oskarżonego przed Sądem Rejonowym o cofnięcie aktu oskarżenia do prokuratury.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie co do zarzutów od I do III ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania. Uznał jedynie, iż może ponosić konsekwencje w zakresie czynu z art. 65§1i3 k.k.s.

Na rozprawie apelacyjnej obrońcy oskarżonych poparli apelacje i wnioski w nich zawarte. Oskarżony A. Ż. poparł swoją apelację i przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy. Również oskarżony J. S. (1) przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wszystkich apelacji. Oskarżony R. W. nie stawili się będąc o terminie rozprawy zawiadomieni prawidłowo.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacje obrońców oskarżonych i osobista A. Ż. zarzucające sądowi meriti błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę przepisów prawa procesowego jak również wnioski w nich zawarte o uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, jako niezasadne na uwzględnienie nie zasługują. Stwierdzić, bowiem należy, iż sąd I instancji trafnie ustalił w sprawie stan faktyczny oraz dokonał jego prawidłowej oceny pod względem prawnym. Również dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie zawiera błędów zarówno logicznych jak i prawnych.

Uzasadniona natomiast była częściowo apelacja obrońcy R. W. w odniesieniu do czynu z art. 263§2 k.k. i w konsekwencji co do wysokości kary łącznej.

Wprawdzie wszystkie apelacje zarzucają zarówno obrazę przepisów prawa procesowego jak i błąd w ustaleniach faktycznych, to mając na uwadze treść zarzutów jak i ich uzasadnienie, należy uznać, iż mają one w zasadzie tożsamy charakter. Opierają bowiem na tych samych przesłankach i odwołują się do tych samych dowodów. Dlatego też celowym będzie łączne odniesienie się do zarzutów dotyczących czynów poszczególnych oskarżonych w punktach I, II, V i VI aktu oskarżenia, odpowiednio punkty I.1, I. 2, II i III.1 wyroku.

Przypomnieć w tym miejscu wypada, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. m.in. wtedy, gdy:

- 1/ jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy;
- 2/ stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego;
- 3/ jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.” (por. OSN KW 1991, z. 7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach dokonana przez sąd meriti ocena dowodów w odniesieniu do wszystkich oskarżonych została przeprowadzona zgodnie z cyt. orzeczeniem Sądu Najwyższego tak, że w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.. Sąd rejonowy szczegółowo bowiem wykazał, czym kierował się dokonując takiej, a nie innej oceny dowodów oraz co zdecydowało, iż jedne dowody obdarzył wiarygodnością, a innym tego waloru odmówił. Apelacje w tej części stanowią w zasadzie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd I instancji. Stwierdzić należy, iż argumenty sądu rejonowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, są bardziej przekonujące od tych podniesionych w apelacjach.

Odnosząc się meriti do apelacji w/w części, należy podnieść, iż w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w

niniejszej sprawie sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok SN z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74 OSNKW 1975, nr 2, poz. 28).

Dokonując oceny dowodów w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach sprostał wymogom płynącym ze wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, dlatego rozumowanie sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą ze strony sądu odwoławczego i co za tym idzie, w odniesieniu do oskarżonych nie wymaga jakiegokolwiek korekty. Sąd rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonych. Nie ma również wątpliwości co do tego, że postępowanie w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, i jak już wspomniano wyżej nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 k.p.k.. Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd I instancji szczegółowo wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Szczegółowo wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach są zatem prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach nie noszą cech błędu.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w przedmiocie błędu w ustaleniach faktycznych wskazując, że zarzut ten czyni zasadnym nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58).

Sąd Okręgowy podzielając w/w pogląd Sądu Najwyższego stwierdził, iż skarżący w treści swoich apelacji, nie wskazują jakich konkretnie błędów dopuścił się sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy, lecz ograniczają się jedynie do przedstawienia swojej wersji przedmiotowego zdarzenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, twierdzenia skarżących stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę z ustaleniami sądu I instancji. Dokonując szczegółowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego sąd odwoławczy podzielił pogląd sądu rejonowego, iż ujawnione dowody sprawiają, że okoliczności popełnienia przedmiotowych przestępstw nie budzą wątpliwości i jednoznacznie wskazują na winę oskarżonych.

W tym miejscu, ażeby nie powtarzać wszystkich argumentów przytaczanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy uznał za stosowne ograniczyć się tylko do wskazania najistotniejszych okoliczności, które przemawiają za uznaniem za prawidłowe ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w Siedlcach.

W pierwszej kolejności należy odwołać się w tym miejscu do orzecznictwa Sądu Najwyższego, który stwierdził: „Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wynikać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie nastąpiły” – OSN KW 1974/2/33.

„Sama wielość poszlak, stanowiących sformułowanie zarzutu popełnienia przestępstwa, nie oznacza, że oparta na tych poszlakach wersja zdarzenia jest zgodna z jego rzeczywistym przebiegiem. Trafność ustaleń faktycznych, poczynionych na podstawie poszlak, następuje wtedy, gdy ustalenia te nie mogą być podważone przez jakąkolwiek inną możliwą wersję zdarzenia, a więc wówczas, gdy wersja zdarzenia sformułowana na podstawie całokształtu powiązanych ze sobą logicznie poszlak wyklucza wszelkie inne wersje zdarzenia”. – OSN KW 1983/12/101.

Jest faktem oczywistym, iż z uwagi na swój charakter oraz zakres odpowiedzialności, obrót środkami odurzającymi nie ma jawnego charakteru. Powoduje to, iż ewentualna ilość materiału dowodowego w oparciu, o który może być ustalana wina sprawcy ma charakter ograniczony, tak jak to ma miejsce również w sprawie niniejszej. Nie zmienia to faktu, że nawet skromny materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne i niebudzące wątpliwości ustalenia w zakresie winy.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na ten fragment zeznań funkcjonariuszy policji J. M., z których wynika, iż zatrzymanie oskarżonych nie miało charakteru przypadkowego, ale było zaplanowanym działaniem odnoszącym się do zwalczania przestępczości narkotykowej. Przeczy to tezie o ewentualnym, przypadkowo wybranym terminem podrzucenia narkotyków przez S. do garażu Ż..

W wszystkich środkach odwoławczych kwestionowana jest przede wszystkim wiarygodność wyjaśnień oskarżonej J. S. (2). Uwadze skarżących umknął fakt, iż zeznania te co do przebiegu zdarzenia w dniu 16 lutego 2015 r., pokrywają się z zeznaniami M. S. (oczywiście poza fragmentem, odnoszącym się do celu przyjazdu do S.). Z dowodów tych wynika jednoznacznie, że nie znali S., i musieli być pilotowani do miejsca odebrania narkotyków. Te dowody wykluczają twierdzenia oskarżonego S., o podrzuceniu narkotyków. Gdyby oskarżonemu znane było położenie garażu, nie musiałby być do niego pilotowany.

I wreszcie odciski palców na pakiecie z zabezpieczonymi narkotykami. Ich umiejscowienie (wewnętrzna strona folii) wyklucza przypadkowe dotknięcie przez oskarżonego W.. Przeprowadzanie dowodów w zakresie ewentualnego dotyknięcia przez W. przedmiotów w garażu było bezprzedmiotowe, właśnie wobec tego na jakim miejscu opakowania paczki z narkotykami zostały odkryte. Z drugiej zaś strony przywołane już wyżej zeznania funkcjonariuszy dają podstawę do uznania, iż narkotyki zostały dostarczone przez W. dopiero w dniu ich odbioru. Gdyby zaś hipotetycznie założyć, że wyjaśnienia oskarżonego S. o wejściu w posiadanie narkotyków i terminie ich podrzucenia są prawdziwe, to wykluczają one możliwość pozostawienia na opakowaniu odcisków przez W.. Wbrew stanowisku skarżących nie może być również mowy o manipulowaniu opinią biegłych z zakresu daktyloskopii (k. 1176). Pierwsza opinia (k. 706-716), ma bowiem charakter wstępny, zawierający jednak stwierdzenie, iż odciski nadają się do identyfikacji, ale po dostarczeniu kompletnego materiału porównawczego. Mając na uwadze przytoczone wyżej okoliczności, należało uznać, iż dowody układają się w jeden nierozzerwalny ciąg świadczący o tym, że oskarżeni Ż., S. i W. uczestniczyli w obrocie środkami odurzającymi i to w znacznych ilościach.

Reasumując należy stwierdzić, iż były wszelkie podstawy do obdarzenia wiarygodnością wyjaśnień oskarżonej J. S. (2) w całości, w tym również temu jej fragmentowi, iż miała świadomość, że udaje się do S. po narkotyki. Obdarzenie wiarygodnością tego dowodu pozwalało na odmowę wiarygodności wersji zdarzenia prezentowanej przez oskarżonych S., W. i Ż., iż nie uczestniczyli oni w obrocie narkotykami.

Obaj obrońcy odwołują się w swoich apelacjach do naruszenia przez sąd I instancji art. 5§2 k.p.k.. Zarzuty te należy uznać za chybione. Nie ma zdaniem sądu odwoławczego szerszej potrzeby odnoszenia się do tej kwestii. Zarzuty w formach zaprezentowanych w apelacjach pozostają w rażącej sprzeczności z utartą linią orzecznictwa. Wystarczy chociażby przykładowo odwołać się do następujących judykatów. Z wyroku SA w Łodzi z dnia 21 stycznia 2016 r., IIAKa 266/15 (LEX 2041786) wynika, że: „To sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania”.

„Reguła z art. 5 § 2 k.p.k. nie może być wykorzystywana do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości zachodzących w procesie. Zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku

automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści.” – postanowienie SN z 17 grudnia 2015 r., III KK 213/15 (LEX 1973557).

„Nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k. - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art. 5 § 2 k.p.k. jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów.” – wyrok SA w Katowicach z dnia 17 marca 2016 r., II AKa 51/16 (LEX 2023560).

W osobistej apelacji oskarżony Ż. podniósł ponadto zarzuty odnoszące się do naruszenia prawa procesowego, w zakresie sposobu prowadzenia postępowania przygotowawczego przez prokuraturę. Fakt zaniechania przeprowadzenia części dowodów, i to takich, które mają charakter fakultatywny (konfrontacja), czy też odmowa przesłuchania w śledztwie D. S., nie może być uznane za uchybienie, które miały wpływ na treść wyroku, chociażby z tego powodu, iż odnoszą się do etapu postępowania przygotowawczego. Zmiana organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze, jak i zakresu postanowień o przedstawieniu zarzutów, nie może być oceniana na gruncie obrazy przepisów prawa procesowego, których ewentualnie miałby dopuścić się sąd I instancji. Na marginesie zauważyć należy, iż organy procesowe nie mają wcale obowiązku dokonywać konfrontacji i to nawet w sytuacji gdy depozycje świadków, czy też wyjaśnienia oskarżonych różnią się pomiędzy sobą. Jeżeli organ procesowy jest w stanie samodzielnie dokonać oceny wiarygodności dowodów osobowych, to nie musi do tego celu korzystać z instytucji konfrontacji.

Reasumując, były więc wszelkie podstawy faktyczne oraz prawne do przypisania oskarżonym A. Ż., J. S. (1) i R. W. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie ma zdaniem sądu odwoławczego również podstaw do kwestionowania dokonanej przez sąd rejonowy oceny zeznań świadka D. S. (zarzut trzeci a.o. dot. oskarżonego Ż.). Dowodu tego nie sposób oceniać w oderwaniu od całości realiów sprawy niniejszej. Jest faktem oczywistym, iż świadek S. przyznał się do posiadania broni znalezionej w garażu użytkowanym przez oskarżonego Ż.. Abstrahując już od etapu, na którym dowód ten został zgłoszony, to zauważyć należy, iż sąd I instancji zasadnie odmówił jego wiarygodności. Podnieść przede wszystkim należy, iż oskarżony Ż. trudnił się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi i to w dużych – hurtowych ilościach. Narkotyki przechowywał w garażu. Ich czarnorynkowa wartość była wysoka, trudno jest sobie wyobrazić, żeby do pomieszczeń, w których oskarżony przechowywał narkotyki miały swobodny dostęp jeszcze inne osoby i to bez jakiegokolwiek wiedzy tego oskarżonego. Oskarżony Ż. chronił miejsce przechowywania narkotyków nawet przed ich odbiorcami (wyjaśnienia chociażby oskarżonej J. S. (2)). W tej sytuacji twierdzenia S., iż podrzucił oskarżonemu broń, a więc przedmioty, których posiadanie bez zezwolenia jest zabronione, nie można uznać za przekonujące. Przypomnieć też wypada, iż oskarżony S., też twierdził, że to on podrzucił Ż. bez jego wiedzy narkotyki. W takich warunkach przyjęcie tezy, iż zarówno narkotyki jak i broń zostały oskarżonemu Ż. podrzucone raziłoby naiwnością. Świadek S. twierdzi, iż przyznał się do podrzucenia broni z pełną świadomością, że grozi mu za to odpowiedzialność karna. Podnieść w tym miejscu należy, iż nawet w razie ewentualnego obdarzenia wiarygodnością zeznań tego świadka, w oparciu o takie jego zeznania, nie można by mu było przypisać winy za nielegalne posiadanie broni. Zgodnie bowiem z art. 389§1 k.p.k., dowód z zeznań złożonych w sprawie niniejszej nie mógłby zostać ujawniony w przypadku przedstawienia D.

S. zarzutu nielegalnego posiadania broni. Powyższe okoliczności oceniane we wzajemnym za sobą powiązaniu, dały podstawę od odmówienia wiarygodności zeznaniom S., zaś pozostałe dowody przeprowadzone w sprawie pozwalały na przypisanie oskarżonemu Ź. faktu nielegalnego posiadania broni w ilości przyjętej w wyroku.

Podsumowując należy stwierdzić, iż sąd I instancji szczegółowo o wykazał, czym kierował się odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych i zeznaniom D. S. oraz dlaczego obdarzył wiarygodnością zeznania pozostałych świadków i wyjaśnienia oskarżonej G.. To rozumowanie sądu *meriti* nie zawiera żadnych luk czy też wewnętrznych sprzeczności tak, że w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.. Apelacje, co już sygnalizowano stanowią nieuprawnioną polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd rejonowy. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy „Odmienne ocena dowodów korzystna dla oskarżonego jest naturalnie prawem obrońcy. Nie wynika z niej jednak samo przez się, by ocena dokonana w sprawie przez sądy orzekające charakteryzowała się dowolnością”. (por. Lex 55214).

Kierując się powyższymi przesłankami sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że podczas rozpoznawania sprawy niniejszej sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, jak również obraży przepisów prawa procesowego w części dotyczącej oskarżonych, a tym samym do uwzględnienia apelacji obrońców i oskarżonego A. Ź. w części odnoszącej się do punktów I.1, I. 2, I.3, II i III.1 wyroku.

Jeżeli chodzi o zarzut IV dot. oskarżonego Ź. to był on kwestionowany jedynie w części dot. kary, dlatego tylko do tego fragmentu rozstrzygnięcia sądu rejonowego sąd odwoławczy odniesie się w uzasadnieniu.

Czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani przypisany wszystkim oskarżonym jest zagrożony karą pozbawienia wolności od lat dwóch. Ilość narkotyków wprowadzonych przez oskarżonych do obrotu oraz fakt ich uprzednień karalności, nie pozwalały wymierzyć oskarżonym kary w granicach dolnego ustawowego zagrożenia. Kierując się ogólnymi regułami wymiaru kary przewidzianymi w art. 53 k.k., sąd rejonowy zasadnie przyjął, iż kara ta nie może być niższa niż 4 lata pozbawienia wolności. Zasadnie też sąd I instancji uznał, iż w odniesieniu do oskarżonych winien mieć zastosowanie przy wymiarze kary również art. 55 k.k.. W przeciwieństwie do oskarżonego S., to oskarżony Ź. zbywał mu narkotyki. Stał więc wyżej w strukturze nielegalnego obrotu narkotykami od oskarżonego S.. Dlatego też kara mu wymierzona powinna też być wyższa. Oskarżony Ź. niewątpliwie współdziałał z oskarżonym W.. Obaj byli karani sędownie, jednakże W. również z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś sprawie niniejszej odpowiadał w warunkach recydywy z art. 64§1 k.k.. Odpowiadanie w warunkach recydywy musiało rzutować na wymierzenie oskarżonemu W. najwyższej z kar za czyn z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymierzenie więc oskarżonym J. S. (1) 4 lat pozbawienia wolności, A. Ź. 5 lat a R. W. 6 lat pozbawienia wolności było w pełni uzasadnione realiami sprawy niniejszej. Wszyscy oskarżeni działali niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dlatego też wymierzenie im kary grzywny również w formie zróżnicowanej było w pełni uzasadnione. Wysokość kary grzywny uwzględnia dodatkowo sytuację rodzinną i materialną wszystkich oskarżonych.

Jako w pełni uzasadnione było wymierzenie oskarżonemu Ź. za czyn z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani kary 3 lat pozbawienia wolności, a za nielegalne posiadanie broni – art. 263 kary 4 lat pozbawienia wolności. Za wymierzeniem kar w powyższych wysokościach przemawia przede wszystkim ilość posiadanych narkotyków oraz broni palnej jak również fakt uprzedniej wielokrotnej karalności. Nie można uznać, za rażąco surową karę grzywny wymierzonej temu oskarżonemu za posiadanie przedmiotów bez znaków skarbowych akcyzy. Kara grzywny w tej części uwzględnia rozmiar szkody oraz jest adekwatna do sytuacji rodzinnej jak i materialnej oskarżonego.

Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny w stosunku do oskarżonego Ź. sąd zasadnie zastosował zasadę *asperacji*. Wymiar kary 8 lat pozbawienia wolności w sytuacji gdy mogła ona zostać wymierzona w granicach od 5 do 12 lat, wskazuje, że przy ustalaniu jej wysokości sąd I instancji uwzględnił wszelkie przesłanki donoszące się do wymiaru kary zarówno te odnoszące się do samego sprawcy jak i rozmiaru wyrządzonych szkód. Przy wymiarze kary grzywny sąd również miał na uwadze sytuację materialną tego oskarżonego.

Sąd odwoławczy podzielił pogląd sądu I instancji, iż stopień społecznej szkodliwości drugiego z czynów oskarżonego W. z art. 263 k.k. jest znaczny i to przy założeniu, że dotyczy jednej sztuki amunicji. Oskarżony W. był w przeszłości

karany sądownie. Utrzymywał też kontakty z oskarżonym Ż., który posiadał znaczną ilość broni i amunicji. Istniała więc teoretyczna możliwość jej wykorzystania przez tego drugiego. W tej sytuacji były wszelkie podstawy do wymierzenia oskarżonemu kary w najniższej wysokości, tak jak to zrobił sąd rejonowy. Dlatego też nie było podstaw do podzielenia co do zasady apelacji obrońcy oskarżonego W. w tej części. Jednakże zdaniem sądu odwoławczego przy wymiarze kary łącznej w odniesieniu do oskarżonego W. sąd niepotrzebnie zastosował zasadę asperacji. Wymiar najniższej kary za przestępstwo z art. 263 k.k. w powiązaniu z ilością posiadanej przez tego oskarżonego amunicji powinna skutkować wymierzeniem kary łącznej na zasadzie pełnej konsumpcji. W tej sytuacji sąd odwoławczy zmienił wyrok w części odnoszącej się do kary łącznej oskarżonego W. obniżając ją do 6 miesięcy.

Wymierzone oskarżonym kary jednostkowe, a w przypadku oskarżonego Ż. również kara łączna są więc adekwatne do stopni zawinienia, rozmiaru wyrządzonych szkód, uwzględniają sytuację rodzinne i materialne wszystkich oskarżonych oraz powinny spełnić wymogi zarówno prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

Kierując się powyższymi przesłankami, oraz argumentami sądu rejonowego wskazanym w uzasadnieniu wyroku w zakresie kar jednostkowych i kary łącznej oskarżonego Ż., sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońców oraz osobistej oskarżonego Ż. w zakresie kary, oczywiście poza sytuacją odnoszącą się do kary łącznej oskarżonego W., dlatego też nie dokonywał korekty wyroku również w tej części.

Oskarżonym wymierzono dolegliwe kary materialne. Sąd okręgowy uznał za niecelowe obciążanie wszystkich oskarżonych całością kosztów sądowych za postępowanie, i dlatego też zwolnił ich częściowo od ich ponoszenia.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.